

der er passeret Rigsdagen for et Par Aar siden, angaaende en Omregulering af Tienden, blev medtaget det Tilfælde, hvor Tiendehyrerne selv eiede Kirketiende, og hvor altsaa Debitor og Creditor vare de Samme. Det skulde synes ved første Næst at være en absurd Bestemmelse at lade gaae igjennem en Lovgivning, men uagtet det factist fremtræder paa den Maade, at det er Kirkens Vedligeholdelse, der paahviler Bedkommende istedetfor Ydelse af Tienden, hvilken de jo ialtsald som Tiende-eiere selv maatte opbevare, saa er det dog selve Tienden, hvorom det principaliter dreier sig, og hvis Vedarelse og Fastsættelse er i det Offentliges Interesse, ligesom det vil være det ærede Thing bekjendt, at selv der, hvor Tiendehyrerne selv ere Tiendeeierne, kunne de dog komme til at tilsvare Tienden, idet, naar de ikke opfylde deres Forpligtelser, da Tiendefriheden factist ophører, og de blive pligtige til at svare selve Tienden.

F. Nielsen: Det er langtfra mig at ville paastaae, at Kirketienden er i Virkeligheden af en reent privatretlig Natur. Det, der har været mig til, uden at gjøre Dissents gjældende, at underskrive Betænkningen med Hensyn til dette Punkt, var, at der stod, at denne Kirketienden i Forretnings- og Retslivet betragtes som en reent privatretlig Formuesgjenstand, og der er altsaa gjort en Forskjel gjældende imellem, hvad den i sig selv er, og hvorledes den i det sædvanlige Forretningsliv betragtes. At Regjeringen har en særegen Ret til at have Tilsyn med Kirketienden, viser sig foruden af hvad begge de høitærede Ministre have ytret, ogsaa deraf, at ingen Tiendeaccord kan slutes med Hensyn til Kirketiender, uden at den erholder Approbation af Regjeringen; med Hensyn til Kongetienden kunne Tiendeaccorder slutes uden saadan Approbation, men med Hensyn til Kirketienden kunne de det ikke; dette bestyrker, hvad de ærede Ministre have ytret. Men jeg troer ikke, at der er nogen Grund til at tage denne for Kirketiendeeierne meget besværende Bestemmelse, at de skulle kunne tvinges til at lade deres Tiende constitere paa den i Lovudkastet foreskrevne Maade. Kirken behøver ikke dette til sin Sikkerhed.

Naar den høitærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet gjorde opmærksom paa, at der var indtruffet det Tilfælde, at en Kirke-eier først havde frasolgt en Gaard, der tilhørte Kirken, og siden solgt Kirketienden selv med den den paahvilende Byrde, saa forstaaer det sig, at denne Kirke-eier har begaaet en ulovlig Handling. Det forekommer mig, at det er netop det Samme, som om En havde en Eiendom, hvori der er prioriteret en Capital, f. Ex. 10,000 Rd., og han saa frasolgte en Deel af denne Eiendom uden at faae Prioritetshavernes Samtykke dertil. Kirken er ogsaa prioriteret i Kirketienden og det øvrige Kirkegods, og der kan ikke sælges Noget deraf uden dens Samtykke, der har at paasee Kirkens Tarr, og det er Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Nu troer jeg, at der ved Loven af 19de Februar 1861 § 2 allerede er tilstrækkeligt sørget for, at Kirkens Eiendomme bevares, idet der er bestemt, at der ved enhver Kirke skal være en særlig af Stiftsøvrigheden autoriseret Protokol, i hvilken foranstaltes indført af Eieren af dens Tiender en nøjagtig Angivelse af disse, forbealte paa de enkelte Matrikelnummere, og dens andre lignende Eiendomme, og at der tillige der skal indføres enhver Forandring, der foregaaer dermed, og dette er stillet under offentlig Control. Det forekommer mig, at der ved denne Paragraph allerede tilstrækkelig er sørget for det Offentliges Ret med Hensyn til Kirketienden.

Det, som jeg her frygter for, hvis dette Lovudkast skulde uforandret blive ophøjet til Lov, er, at det vil forholde en Uro og Besværighed, der gaaer langt ud over det gode Resultat, der derved vil opnaaes. Jeg tilstaaer overhovedet, at jeg sjældent har seet noget Lovudkast, der gjør større Foranstaltninger, for deraf at faae et mindre Resultat. Der er uden Tvivl Usikkerhed med Hensyn til Tiendehyrden i nogle enkelte Tilfælde, hvor der er skeet betydelig og indviklet Udparcellering og atter Sammenlægning; men i det Hele er Tiendeforpligtelsen klar og sikker. Tienden indkræves hvert Aar, og hvis der indkræves for meget, skal den, af hvem den kræves, nok gjøre Indsigelse. Nu skal der gjøres Foranstaltninger, hvorved 150,000 Tiende-